

дагъ утре — въ други день. На тия, дето ще тръгнатъ като тебе по Балкана.

Слънцето е високо и прижурия. Гробаритѣ излизатъ отъ гроба, избърсватъ потнитѣ си чела и тръгватъ къмъ малката барака, кждето е мъртвеца. Полицейската каруца го е донесла отъ болницата още презъ нощта: да не виждатъ гяуритѣ какво става.

Предъ вратата на бараката седи попъ Иванъ. Той чака гробаритѣ да свършатъ, за да довърши.

Единъ животъ е довършенъ. Той е започналь въ Балкана, преминаль е презъ склада за вжглища въ турския параходъ, скжсалъ седе въ болницата, сега попъ Иванъ Койманджата му слага точка.

„Во блаженномъ успѣнии — вѣчный покой!“

Мъртвецътъ е положенъ въ гроба само върху едно окжсано чердже. Баба Тонка се навежда надъ гроба, поглежда широко отворенитѣ очи и прочита въ тѣхъ безкрайна благодарностъ. Тя подава на попъ Ивана стъклъце съ зехтинъ и вино:

— Прилей го, дѣдо попе!

Сетне отпасва престилката си и я хвърля надъ мъртвия въ гроба.

— Намѣсто саванъ. Грѣхота е направо да го заривате.

— Хайде почвайте, — поржчва попъ Иванъ.

— Чакай, дѣдо попе, — махва съ ржка баба Тонка. — Да сложимъ коститѣ на. . .

Тя изглежда гробаритѣ и не довършва. Прибира коститѣ, пуска ги до краката на мъртвеца, извива погледъ къмъ хроста, кждето е търкулнала черепа и отсича:

— Туй то!